CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL GERARD HOGAN
prezentate la 15 aprilie 2021 [1]

Cauza C-650/19 P

Vialto Consulting Kft.
împotriva

Comisiei Europene

„Recurs – Acțiune în despăgubiri – Răspundere extracontractuală – Instrument de asistență pentru preaderare – Gestionare descentralizată – Investigație a Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) – Controale la fața locului – Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 – Articolul 7 – Acces la datele stocate pe calculatoare – Expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale – Așteptări legitime – Dreptul de a fi ascultat – Prejudiciu moral”

I. Introducere

1. Prin intermediul recursului său, Vialto Consulting Kft. (denumită în continuare „Vialto” sau „recurenta”) urmărește anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 26 iunie 2019, Vialto Consulting/Comisia (T-617/17, nepublicată, EU:T:2019:446, denumită în continuare „hotărârea atacată”). În această hotărâre, Tribunalul a respins acțiunea sa care avea ca obiect plata despăgubirilor pentru prejudiciul pe care aceasta pretinde că l-a suferit ca urmare a pretinsului comportament ilicit al Comisiei Europene și al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) în legătură cu excluderea sa din contractul de furnizare de servicii având referința TR2010/0311.01-02/001.

2. Prezentul recurs ridică o chestiune importantă în legătură cu modul în care OLAF își desfășoară investigațiile externe și, mai precis, în legătură cu limitele operațiunilor de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale. Acesta oferă de asemenea posibilitatea de a clarifica impactul angajamentelor asumate de OLAF la începutul unui control la fața locului, în lumina principiului încrederii legitime și a întinderii dreptului de a fi ascultat în cadrul procedurilor care implică mai multe autorități, precum OLAF, Comisia și o autoritate națională.

3. Prin urmare, importanța hotărârii pronunțate de Curte în prezenta procedură de recurs pentru viitoarea practică administrativă a OLAF atunci când acesta efectuează investigații externe nu trebuie subestimată. Înainte de a examina chestiunile juridice prezentate astfel în prezentul recurs, este însă necesar să abordăm mai întâi cadrul juridic relevant.

[1] Limba originală: engleza.

II. Cadrul juridic

A. Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96

4. Articolul 4 din Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri [2] prevede că:

„Controalele și inspecțiile la fața locului sunt pregătite și efectuate de către Comisie în strânsă cooperare cu autoritățile competente ale statului membru în cauză, care este notificat în timp util cu privire la obiectul, scopul și temeiul legal al controalelor și inspecțiilor, astfel încât să poată oferi orice ajutor care se dovedește necesar. În acest scop, oficialii statului membru pot participa la controalele și inspecțiile la fața locului.

În plus, dacă statul membru în cauză dorește aceasta, controalele și inspecțiile la fața locului pot fi efectuate în comun de către Comisie și autoritățile competente ale statului membru.”

5. Articolul 7 din Regulamentul nr. 2185/96 prevede atribuțiile inspectorilor Comisiei în cadrul controalelor și inspecțiilor la fața locului pe care aceștia le efectuează. Potrivit acestei dispoziții:

„(1) Inspectorii Comisiei trebuie să aibă acces, în aceleași condiții ca și inspectorii administrativi naționali și în conformitate cu legislația națională, la toate informațiile și documentația privind operațiunile vizate, necesare pentru buna desfășurare a controalelor și inspecțiilor la fața locului. Ei pot să se folosească de aceleași facilități de inspecție ca și inspectorii administrativi naționali și în special pot să copieze documentele relevante.

Controalele și inspecțiile la fața locului pot avea în vedere în special:

– registre profesionale și documente ca de exemplu facturi, liste de prevederi și condiții, fluturași de plată, declarații asupra materialelor folosite și asupra lucrărilor realizate, precum și extrase bancare ale agenților economici;

– date stocate pe calculatoare;

– sisteme și metode de producție, ambalare și expediție;

– controale fizice referitoare la natura și cantitatea bunurilor sau a operațiunilor îndeplinite;

– prelevarea și verificarea de eșantioane;

– progresul lucrărilor și investițiilor pentru care a fost asigurată finanțarea și modul în care au fost folosite investițiile făcute;

– documente bugetare și contabile;

– aplicarea tehnică și financiară a proiectelor subvenționate.

[2] JO 1996, L 292, p. 2, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 24.

(2) Dacă este cazul, la cererea Comisiei, statele membre iau măsuri de precauție în conformitate cu legislația națională, în special pentru a conserva dovezile.”

B. Regulamentul (CE) nr. 718/2007

6. Articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 718/2007 al Comisiei din 12 iunie 2007 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1085/2006 al Consiliului de instituire a unui instrument de asistență pentru preaderare (IPA) [3] prevede că:

„Cu excepția cazului în care se dispune altfel la alineatele (2), (3) și (4), gestionarea descentralizată, prin care Comisia încredințează gestionarea anumitor acțiuni țării beneficiare, păstrând însă responsabilitatea finală generală pentru execuția generală a bugetului în conformitate cu articolul 53c din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 [al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO 2002, L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198)] și cu dispozițiile relevante din Tratatele CE, se aplică punerii în aplicare a asistenței în temeiul Regulamentului IPA.”

7. Articolul 21 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Țara beneficiară desemnează următoarele organisme și autorități:

[…]

(f) o structură de execuție pentru fiecare componentă IPA sau program;

[…]”

8. Articolul 28 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 718/2007, intitulat „Funcțiile și responsabilitățile structurii de execuție”, prevede:

„(1) Pentru fiecare componentă sau program IPA, este stabilită o structură de execuție în vederea gestionării și a punerii în aplicare a asistenței în temeiul Regulamentului IPA.

Structura de execuție este un organism sau un grup de organisme din cadrul administrației țării beneficiare.

(2) Structura de execuție este însărcinată cu gestionarea și punerea în aplicare a programului (programelor) în cauză în conformitate cu principiul bunei gestionări financiare […]”

[3] JO 2007, L 170, p. 1.

C. Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013

9. Articolul 3 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului[4] se referă la investigațiile externe efectuate de OLAF. Acest articol prevede că:

„(1) [OLAF] exercită atribuțiile conferite Comisiei prin [Regulamentul nr. 2185/96] de a efectua verificări și inspecții la fața locului în statele membre și, în conformitate cu acordurile de cooperare și asistență reciprocă și cu orice alt instrument juridic în vigoare, în țări terțe și în spațiile aferente organizațiilor internaționale.

[…]

(2) Pentru a stabili existența unui act de fraudă, de corupție sau a oricărei alte activități ilegale care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu o decizie sau cu un acord de subvenționare sau cu un contract privind finanțarea din partea Uniunii, [OLAF] poate efectua, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute în [Regulamentul nr. 2185/96], verificări și inspecții la fața locului la operatori economici.

(3) În timpul controalelor și inspecțiilor la fața locului, personalul oficiului acționează, sub rezerva dreptului Uniunii aplicabil, în conformitate cu regulile și practicile statului membru în cauză și cu garanțiile procedurale prevăzute în prezentul regulament.

La cererea [OLAF], autoritatea competentă a statului membru în cauză oferă personalului [OLAF] asistența necesară pentru a-și îndeplini sarcinile în mod eficace, astfel cum se specifică în autorizația scrisă menționată la articolul 7 alineatul (2). În cazul în care asistența respectivă necesită autorizare din partea unei autorități judiciare în conformitate cu normele naționale, se solicită această autorizație.

Statul membru în cauză se asigură, în conformitate cu [Regulamentul nr. 2185/96], că personalul [OLAF] are acces, în aceleași condiții ca autoritățile sale competente și respectând legislația sa națională, la toate informațiile și documentația referitoare la faptele care fac obiectul investigației, care se dovedesc a fi necesare pentru desfășurarea eficace și eficientă a verificărilor și a inspecțiilor la fața locului.

[…]”

D. Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale pentru personalul OLAF

10. Orientările OLAF privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale pentru personalul OLAF (denumite în continuare „Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale”) reprezintă norme interne adoptate de OLAF, care trebuie să fie respectate de către personalul OLAF în ceea ce privește identificarea, obținerea, imagistica, colectarea, analiza și

[4] JO 2013, L 248, p. 1.

conservarea mijloacelor de probă digitale. Aceste norme sunt destinate să pună în aplicare printre altele articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 și sunt disponibile pe site-ul internet al OLAF.

11. Articolul 4 din Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale este intitulat „Desfășurarea unei expertize tehnice judiciare a suporturilor digitale – procedura generală”. Acest articol prevede:

„[…]

4.3. La începutul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale, DES [(specialistul din cadrul personalului OLAF însărcinat cu probele digitale)]: (1) documentează și face fotografii ale tuturor suporturilor digitale care vor face obiectul expertizei tehnice judiciare, precum și ale împrejurărilor și ale configurației fizice ale acestora; (2) efectuează un inventar al suporturilor digitale. Inventarul trebuie să fie inclus în «Raportul de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale», iar fotografiile trebuie atașate la acesta.

4.4. În general, DES trebuie să efectueze o colectare completă în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale prevăzute la punctul 4.3. În cazul în care este posibil, DES trebuie să examineze în prealabil aceste dispozitive împreună cu investigatorul pentru a stabili dacă acestea pot conține date potențial relevante pentru investigație și dacă o colectare parțială în cadrul expertizei tehnice judiciare ar putea fi adecvată. În caz afirmativ, DES poate efectua în schimb o colectare parțială a datelor în cadrul expertizei tehnice judiciare. O scurtă descriere a conținutului și numărul de referință al cazului adăugate de DES vor fi înregistrate în cursul dobândirii imaginii în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale.

[…]” [traducere neoficială]

12. Articolul 8 din Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale este intitulat „Examinarea datelor colectate în cursul unei expertize tehnice judiciare a suporturilor digitale”. Potrivit acestei dispoziții:

„8.1 Imediat după revenirea de la expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale, DES va crea două copii de rezervă ale imaginii realizate în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale, înregistrate, și le va depune în plicuri sigilate având numere de identificare unice […]

8.2 DES va transfera imaginea realizată în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale către serverul cu fișiere din laboratorul tehnico-judiciar. Fișierul astfel transferat devine dosarul de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale în lucru. DES informează investigatorul imediat ce dosarul de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale în lucru este pregătit.

[…]

8.4 Atunci când dosarul de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale este disponibil, investigatorul lansează cereri scrise prin intermediul modulului CMS Intelligence Request pentru indexarea dosarului de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale și, după caz, pentru obținerea asistenței DES sau a analistului de execuție în scopul identificării datelor relevante pentru investigație. Această din urmă cerere trebuie să descrie scopul investigației și tipul dovezilor și/sau al elementelor de probă pe care le caută investigatorul. În răspuns la cererea

scrisă a investigatorului și împreună cu acesta din urmă, DES extrage datele care corespund criteriilor de căutare din dosarul de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale pentru un acces doar în scop de citire de către investigator.

8.5 Căutarea posibilelor mijloace de probă reprezintă un proces dinamic și poate implica mai multe repetări succesive. Procesul de căutare ar putea include căutarea de urme ale datelor șterse într-un spațiu nealocat, menționarea cuvintelor-cheie care trebuie căutate sau efectuarea de căutări mai complexe, cum ar fi căutări după expresii specifice sau cronologice.

8.6 Investigatorul identifică, sub îndrumarea DES, informații potențial relevante utilizând echipamentele laboratorului tehnico-judiciar. Investigatorul poate solicita de asemenea DES să imprime sau să facă o copie electronică a fișierelor relevante, care trebuie anexate la dosarul CMS aferent cazului. Orice astfel de transfer de date de la laboratorul tehnico-judiciar către investigator trebuie să fie înregistrat în modulul CMS Intelligence Request în scopul de a proteja istoricul salvării mijloacelor de probă.

8.7 La finalizarea examinării dosarului tehnico-judiciar de lucru al suporturilor digitale în legătură cu cererea lansată prin intermediul modulului CMS Intelligence Request de către investigator, DES pregătește un «raport de examinare tehnică judiciară a suporturilor digitale», care sintetizează rezultatele acțiunilor tehnico-judiciare întreprinse și care enumeră informațiile furnizate investigatorului. Acest raport trebuie anexat la dosarul CMS aferent cazului.

8.8 La finalizarea analizei, analistul de execuție pregătește un «raport de execuție al analizei» cu datele provenite din dosarul tehnico-judiciar de lucru al suporturilor digitale și cu rezultatele obținute. Acest raport trebuie anexat la dosarul CMS aferent cazului.” [traducere neoficială]

III. Istoricul litigiului

13. Istoricul litigiului a fost prezentat la punctele 1-23 din hotărârea atacată. Acesta poate fi sintetizat după cum urmează.

14. Vialto este o societate constituită în temeiul dreptului maghiar, care oferă servicii de consultanță întreprinderilor și entităților care aparțin sectoarelor public și privat.

15. La 22 aprilie 2011, Comisia Europeană a încheiat un acord de finanțare cu Republica Turcia în cadrul sistemului de gestionare descentralizată cu un control *ex ante*, care făcea parte din programul național pentru Republica Turcia în cadrul componentei „asistență pentru tranziție și consolidare a instituțiilor” a instrumentului de asistență pentru preaderare (IPA) prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1085/2006 al Consiliului din 17 iulie 2006 de instituire a unui instrument de asistență pentru preaderare (IPA)[5]. Structura de execuție desemnată, în sensul articolului 21 din Regulamentul nr. 718/2007, era Unitatea centrală de finanțare și contractare (CFCU).

16. La 17 decembrie 2013, o invitație la o procedură concurențială pentru atribuirea unui contract printr-o procedură restrânsă în scopul furnizării de servicii de control extern al calității în cadrul proiectului TR2010/0311.01, „Digitalization of Land Parcel Identification Sysyem [Digitalizarea sistemului de identificare a parcelelor agricole]” (denumit în continuare „proiectul în litigiu”) a fost publicată în Suplimentul *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene* (JO 2013/S 244-423607) cu numărul de referință EuropeAid/132338/D/SER/TR. Scopul invitației la procedura concurențială

[5] JO 2006, L 10, p. 82, Ediție specială, 11/vol. 47, p. 134.

era încheierea unui prim contract pentru o perioadă inițială de 26 de luni și în limita unui buget de maxim 4 500 000 de euro. Autoritatea contractantă desemnată în cadrul invitației la procedura concurențială era CFCU.

17. La 19 septembrie 2014, contractul corespunzător invitației la procedura concurențială respective a fost atribuit unui consorțiu coordonat de Agrotec SpA (denumit în continuare „consorțiul”), format din cinci participanți, inclusiv recurenta. Consorțiul a semnat cu CFCU contractul de furnizare de servicii cu referința TR2010/0311.01-02/001 (denumit în continuare „contractul în litigiu”).

18. În urma începerii unei investigații ca urmare a existenței unor suspiciuni de acte de corupție sau de fraudă săvârșite în cadrul proiectului în litigiu, în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 883/2013, OLAF a decis să efectueze controale și inspecții în spațiile recurentei (denumite în continuare „controlul la fața locului”).

19. La 7 aprilie 2016, OLAF a emis două mandate prin care desemna funcționarii responsabili cu efectuarea controlului la fața locului și a unei expertize tehnice judiciare a suporturilor digitale. Conform termenilor acestor mandate, scopul controlului la fața locului era acela de a colecta dovezile deținute de recurentă în legătură cu posibila sa implicare în actele de corupție și de fraudă care se presupune că au fost săvârșite în legătură cu proiectul în litigiu. Scopul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale era acela de a obține printre altele copia efectuată în cadrul expertizei tehnice judiciare a tuturor echipamentelor digitale utilizate de recurentă pentru gestionarea proiectului în litigiu, cum ar fi desktopurile, laptopurile, tabletele, dispozitivele externe sau portabile de stocare, telefoanele mobile și toate celelalte dispozitive care puteau fi relevante în cadrul investigației, serverele de stocare a schimbului de date și de fișiere, corespondența electronică a recurentei și a angajaților acesteia, precum și căsuțele poștale electronice funcționale care puteau fi utilizate în cadrul investigației.

20. Controlul la fața locului și expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale au fost efectuate în perioada cuprinsă între 12 și 14 aprilie 2016. OLAF a întocmit un raport pentru fiecare zi de inspecție. În raportul din 14 aprilie 2016 se preciza că recurenta a refuzat să furnizeze OLAF anumite informații. Recurenta a semnat fiecare raport și, în cazul în care a fost necesar, a formulat observații.

21. Prin scrisoarea din 6 mai 2016, recurenta a depus o plângere la OLAF în care a contestat anumite informații cuprinse în rapoartele menționate și a formulat observații cu privire la aceste informații. Mai precis, recurenta a precizat că aceasta era obligată să coopereze cu OLAF doar în limitele obiectului investigației efectuate de OLAF, și anume finanțarea proiectului în litigiu, și că, prin urmare, era obligată să pună la dispoziția OLAF doar informațiile referitoare la obiectul acestei investigații. În plus, recurenta a solicitat OLAF să adopte măsurile corespunzătoare având în vedere încălcările garanțiilor procedurale săvârșite de agenții acestuia în timpul controlului la fața locului. OLAF a confirmat primirea acestei plângeri la 18 mai 2016.

22. Prin scrisoarea din 8 iulie 2016, OLAF a răspuns la plângerea formulată de recurentă. După sintetizarea pretențiilor recurentei și reafirmarea domeniului de aplicare al competențelor sale de investigare, OLAF a susținut că investigatorii săi aveau dreptul să efectueze copii ale hard diskurilor recurentei în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale și că a pus capăt controlului la fața locului din cauza lipsei de cooperare a recurentei. Aceasta din urmă, pe de o parte, nu l-a autorizat să ia cu sine o copie a informațiilor selectate în prealabil, așadar nici a copiilor efectuate în cadrul expertizei judiciare a suporturilor digitale, iar, pe de altă parte, nu a

furnizat informațiile financiare solicitate. OLAF a adăugat că articolul 339 TFUE și articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2013 asigurau faptul că informațiile colectate erau confidențiale. Acesta a concluzionat că, în primul rând, agenții săi au efectuat controlul la fața locului în limitele competențelor lor și că, în al doilea rând, protejarea secretului comercial al recurentei nu constituia un motiv întemeiat de natură să împiedice investigațiile acestora. OLAF a concluzionat că nu a fost săvârșită nicio încălcare a drepturilor procedurale ale recurentei în cursul inspecției la fața locului.

23. Prin scrisoarea din 14 septembrie 2016, OLAF a informat recurenta că era considerată a fi o persoană vizată în cadrul investigației cu privire la suspiciunile de corupție sau de fraudă în legătură cu proiectul în litigiu. OLAF a invitat-o apoi pe aceasta să își prezinte observațiile în termen de zece zile.

24. Prin scrisoarea din 23 septembrie 2016, recurenta și-a prezentat observațiile la OLAF și a precizat că a acționat în conformitate cu normele aplicabile și că a respectat toate condițiile privind accesul legitim al OLAF la datele sale. Aceasta a afirmat că era pregătită să coopereze în continuare cu OLAF și să îi permită acestuia accesul la toate datele relevante care puteau fi colectate în vederea efectuării investigației de OLAF.

25. Prin scrisoarea din 29 septembrie 2016, CFCU a informat Agrotec în legătură cu controlul la fața locului în spațiile recurentei și în legătură cu faptul că aceasta din urmă nu a fost de acord să permită OLAF accesul la anumite informații solicitate de acesta din urmă pentru a-și efectua investigația. Aceasta a adăugat că OLAF a considerat că, prin comportamentul său, recurenta a încălcat articolul 25 din condițiile generale aplicabile contractului în litigiu (denumite în continuare „condițiile generale”) și că a examinat situația împreună cu departamentele competente ale Comisiei. În sfârșit, susținând că, potrivit condițiilor generale, Agrotec era unicul său interlocutor în ceea ce privește toate aspectele contractuale și financiare, CFCU a informat această societate că suspendă, prin urmare, plata facturilor transmise de aceasta, cel puțin până la finalizarea investigației efectuate de OLAF.

26. La 30 septembrie 2016, Agrotec a transmis recurentei scrisoarea pe care o primise din partea CFCU în ziua precedentă. Aceasta a solicitat Vialto să clarifice imediat cu OLAF situația în care se afla și, în al doilea rând, să informeze Agrotec, precum și pe ceilalți membri ai consorțiului în legătură cu orice încălcare din partea sa care a condus la deschiderea investigației efectuate de OLAF. Agrotec a adăugat că și-a rezervat dreptul de a adopta măsurile necesare, în special prin intermediul CFCU, în scopul de a-și proteja interesele împotriva actelor incompatibile cu parteneriatul lor pe care recurenta le-ar fi săvârșit.

27. Prin scrisoarea din 4 octombrie 2016, recurenta a informat Agrotec în legătură cu evoluția investigației efectuate de OLAF care o viza și a transmis Agrotec corespondența pe care a purtat-o cu OLAF. În plus, recurenta a informat Agrotec cu privire la motivele pentru care considera că, având în vedere condițiile generale, CFCU nu avea motive întemeiate să decidă suspendarea plăților aferente contractului în litigiu.

28. Prin scrisoarea din 6 octombrie 2016, CFCU a informat Agrotec că OLAF a informat-o cu privire la investigația pe care acesta o efectua și că, întrucât măsurile care trebuiau luate în legătură cu recurenta nu fuseseră încă adoptate, Comisia recomandase ca CFCU să suspende toate plățile către consorțiu până la finalizarea investigației efectuate de OLAF.

29. Prin scrisoarea din 13 octombrie 2016, Direcția Generală a Comisiei pentru politica europeană de vecinătate și negocierile privind extinderea (denumită în continuare „DG Extindere”) a informat CFCU în legătură cu refuzul recurentei de a coopera la investigația efectuată de OLAF, contrar articolului 25 din condițiile generale, și i-a solicitat să adopte măsurile necesare în temeiul acestor condiții generale și să aibă în vedere în acest sens, drept una dintre măsurile posibile, suspendarea executării contractului în litigiu sau a părții executate de recurentă, în temeiul articolelor 25 și 35 din condițiile generale. DG Extindere a adăugat că, în opinia sa, sumele plătite recurentei în temeiul contractului în litigiu nu erau eligibile pentru finanțare din bugetul Uniunii și a solicitat CFCU să stabilească cu precizie aceste sume.

30. Prin scrisoarea din 9 noiembrie 2016, OLAF a informat recurenta că investigația sa fusese finalizată și că raportul final al investigației întocmit de acesta a fost transmis la DG Extindere, precum și în legătură cu recomandările pe care acesta le-a făcut acestei DG de a adopta măsuri corespunzătoare pentru a asigura aplicarea procedurilor și a sancțiunilor rezultate din încălcarea gravă de către recurentă a condițiilor generale.

31. Prin scrisoarea din 11 noiembrie 2016, CFCU a informat Agrotec cu privire la finalizarea investigației efectuate de OLAF și cu privire la concluzia acestuia din urmă potrivit căreia recurenta a încălcat articolul 25 din condițiile generale. CFCU a informat Agrotec și cu privire la decizia sa de a exclude recurenta din toate punctele de vedere din contractul în litigiu și de a continua să execute acest contract, în loc să îl suspende complet, având în vedere că DG Extindere recomandase acest lucru drept una dintre măsurile posibile. Prin urmare, CFCU a solicitat Agrotec să întrerupă activitățile recurentei imediat, cu începere de la 11 noiembrie 2016, și să adopte măsurile necesare pentru excluderea acesteia din consorțiu, respectiv prin întocmirea unui act adițional la contractul în litigiu.

32. La 17 noiembrie 2016, Agrotec și membrii consorțiului, cu excepția recurentei, au semnat un act adițional la acordul de cooperare încheiat între aceștia, al cărui scop era stabilirea unei noi repartizări a sarcinilor între acești membri. Prin scrisoarea din 5 decembrie 2016 adresată CFCU, recurenta a contestat excluderea sa din contractul în litigiu. CFCU a respins argumentele recurentei prin scrisoarea din 10 ianuarie 2017. La 13 decembrie 2016, CFCU și Agrotec au semnat un act adițional la contractul în litigiu în scopul eliminării recurentei din lista membrilor consorțiului și al deducerii consecințelor adecvate, în special din punct de vedere financiar.

33. Prin scrisoarea din 6 ianuarie 2017, CFCU a informat Agrotec că suma corespunzătoare participării recurentei la executarea contractului în litigiu se ridica la valoarea de 182 350,75 euro și că această sumă nu îndeplinea condițiile pentru finanțare din bugetul Uniunii, ca urmare a încălcării de către recurentă a obligațiilor sale contractuale.

IV. Procedura desfășurată în fața Tribunalului și hotărârea atacată

34. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 septembrie 2017, Vialto a formulat o acțiune având ca obiect obligarea Comisiei la plata unei compensații către aceasta, în valoare de 320 944,56 euro pentru prejudiciile materiale și în valoare de 150 000 de euro pentru prejudiciile morale, la care se adăugau dobânzi, prejudicii pretins cauzate ca urmare a comportamentului nelegal al Comisiei și al OLAF în legătură cu excluderea acesteia din contractul în litigiu.

35. În susținerea respectivei cereri, Vialto a invocat două motive referitoare la nelegalitatea comportamentului OLAF, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 și, în al doilea rând, pe încălcarea dreptului la bună administrare, a principiului nediscriminării, a principiului proporționalității și a principiului protecției încrederii legitime. În plus, Vialto a formulat o critică referitoare la nelegalitatea comportamentului Comisiei, invocând încălcarea dreptului de a fi ascultată.

36. În cursul ședinței care a avut loc la Tribunal, Vialto a renunțat la pretenția sa de reparare a prejudiciilor materiale și a redus suma solicitată drept reparație pentru prejudiciile morale pretins suferite la valoarea de 25 000 de euro, cu dobânzi incluse.

37. Prin hotărârea atacată, Tribunalul, după ce a constatat că în mod eronat Comisia a contestat competența acestuia și, pentru acest motiv, admisibilitatea acțiunii, a respins toate motivele invocate de Vialto referitoare la nelegalitatea comportamentului OLAF și al Comisiei și, prin urmare, acțiunea în întregime.

38. Tribunalul a considerat, mai întâi, că datele la care agenții OLAF au solicitat acces în prezenta cauză puteau fi considerate relevante pentru investigația efectuată de OLAF și că realizarea unor imagini în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale intră în sfera competențelor conferite Comisiei prin articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96. Tribunalul a considerat apoi că, prin solicitarea adresată Vialto de acces la respectivele date în vederea analizării, agenții OLAF nu au săvârșit nicio încălcare a dispoziției menționate.

39. Tribunalul a respins în continuare argumentele invocate de Vialto referitoare la încălcarea de către OLAF a dreptului la bună administrare, a principiului nediscriminării, a principiului proporționalității și a principiului protecției încrederii legitime. În ceea ce privește acest ultim principiu, după ce a reamintit condițiile care trebuie îndeplinite pentru ca o persoană să îl poată invoca, Tribunalul a constatat că, în prezenta cauză, abia ca urmare a refuzului Vialto de a admite cererile legale de colectare a datelor adresate de agenții OLAF, aceștia din urmă au fost de acord să deroge de la procedura prevăzută în Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale în ceea ce privește locul în care datele au fost obținute și prelucrate și în ceea ce privește suportul utilizat în acest scop.

40. În sfârșit, Tribunalul a respins critica invocată de Vialto referitoare la încălcarea de către Comisie a dreptului său de a fi ascultată, constatând, în primul rând, că Vialto și-a prezentat observațiile cu ocazia controlului la fața locului prin scrisori adresate OLAF și, în al doilea rând, că decizia de excludere a Vialto din contractul în litigiu fusese adoptată de CFCU fără ca aceasta din urmă să fi fost obligată printr-o declarație în acest sens din partea DG Extindere.

V. Concluziile și procedura desfășurată în fața Curții

41. Prin intermediul recursului său, Vialto solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, precum și a celor aferente procedurii desfășurate în fața Tribunalului.

42. Vialto precizează că, în ipoteza în care Curtea ar anula hotărârea atacată, aceasta ar lăsa la latitudinea Curții să decidă retrimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare.

43. Comisia solicită Curții:

– respingerea recursului ca nefondat;

– obligarea Vialto la plata cheltuielilor de judecată.

VI. Recursul

44. Recurenta invocă trei motive în susținerea recursului său.

45. În primul rând, prin intermediul primului său motiv de recurs, Vialto susține că Tribunalul a săvârșit mai multe denaturări ale faptelor și erori de drept în aplicarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96. Apoi, prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, Vialto susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și nu a motivat suficient hotărârea pe care a pronunțat-o în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului protecției încrederii legitime. În sfârșit, prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, Vialto susține o denaturare a faptelor și săvârșirea unor erori de drept în legătură cu încălcarea dreptului de a fi ascultată. În cele ce urmează, propunem să analizăm pe rând fiecare dintre aceste motive.

A. Primul motiv de recurs, referitor la denaturarea faptelor și la săvârșirea unor erori de drept în ceea ce privește pretinsa încălcare de către OLAF a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96

1. Argumentele părților

46. Prin intermediul primului motiv de recurs, recurenta face trimitere la punctele 74, 75, 77, 79, 80 și 83 din hotărârea atacată și susține că aceste puncte sunt viciate de mai multe denaturări ale faptelor și de săvârșirea unor erori de drept prin faptul că Tribunalul a hotărât că OLAF nu a încălcat articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96. Acest prim motiv de recurs este împărțit în esență în trei părți.

a) Prima parte (punctul 80 din hotărârea atacată)

47. Prin intermediul primei părți a primului motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a denaturat faptele în două moduri și a săvârșit astfel o eroare de drept.

48. În primul rând, recurenta susține că procedura inițiată împotriva Comisiei nu privea validitatea cererii formulate de OLAF de acces la datele enumerate de Tribunal la punctul 71 din hotărârea atacată, ci validitatea cererii formulate de OLAF de a fi autorizat să le colecteze, mai precis să le transfere și să le ia cu sine, aspecte care nu aveau legătură cu investigația. Prin urmare, Tribunalul a apreciat în mod eronat faptele și s-a pronunțat asupra unei chestiuni care nu a fost invocată niciodată în contextul prezentei cauze, și anume dreptul *de a efectua o investigație* în ceea ce privește datele întreprinderii supuse investigației, în loc să examineze dreptul *de a colecta* date care nu aveau legătură cu obiectul investigației. În al doilea rând, recurenta susține în continuare că această confuzie a condus la o eroare de drept, întrucât

Tribunalul nu ar fi trebuit să interpreteze articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 în sensul că acesta conferă un drept extins de investigare aplicabil tuturor datelor acoperite de această dispoziție, ci mai degrabă un drept limitat exclusiv la un drept de colectare restrâns la datele care aveau legătură cu obiectul investigației. În al treilea rând, contrar celor declarate la punctul 80 din hotărârea atacată, Vialto a acordat efectiv OLAF accesul – și anume dreptul de investigare – la cele șapte categorii de date enumerate la punctul 71 din aceeași hotărâre.

49. Comisia este de acord cu raționamentul Tribunalului și consideră că din textul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96, care prevede în mod explicit accesul la date și copierea acestora, rezultă că efectuarea de imagini digitale și transportul acestora în spațiile OLAF este de competența Comisiei.

50. Comisia susține că Tribunalul a înțeles pe deplin obiectul litigiului și a examinat aspectul dacă OLAF a solicitat în mod legal colectarea datelor în litigiu în vederea efectuării investigației sale. În primul rând, aceasta consideră că Vialto face o distincție arbitrară între accesul la date și colectarea datelor. În contextul analizei efectuate în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale, o astfel de distincție este imposibilă și eronată. Astfel, pentru a avea un efect util, un astfel de acces impune colectarea datelor vizate în scopul prelucrării lor prin intermediul unui software specific. Abia după aceste etape diferite, inspectorii OLAF pot avea acces efectiv la datele în cauză. În al doilea rând, utilizarea de către Tribunal a termenilor „acces la date” în cuprinsul punctului 80 din hotărârea atacată nu poate fi considerată o denaturare a faptelor. Un astfel de acces ar fi fost solicitat în mod direct pentru anumite date, cum ar fi operațiunile, și în mod indirect pentru alte date, și anume în scopul de a realiza o imagine tehnico-judiciară digitală. Vialto ar fi împiedicat însă accesul efectiv la datele în cauză.

b) A doua parte (punctele 74, 75 și 83 din hotărârea atacată)

51. În cadrul celei de a doua părți a primului motiv de recurs, recurenta prezintă o serie de argumente prin care urmărește să dovedească săvârșirea unor erori de către Tribunal în ceea ce privește competența OLAF de a colecta date.

52. În primul rând, recurenta afirmă că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a motivat constatarea, formulată la punctul 74 din hotărârea atacată, potrivit căreia datele pe care OLAF a solicitat să le colecteze aveau legătură cu operațiunile în cauză și erau necesare pentru buna desfășurare a controlului la fața locului în sensul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96. În al doilea rând, o astfel de constatare ar fi arbitrară și, prin urmare, viciată de o eroare de drept, întrucât nu se poate considera, anterior efectuării unei căutări după un cuvânt-cheie, că toate datele solicitate de OLAF aveau legătură cu operațiunile vizate de investigație și erau necesare pentru respectiva investigație. În al treilea rând, Tribunalul a denaturat faptele atunci când a considerat, la punctul 75 din hotărârea atacată, că Vialto s-a opus doar colectării respectivelor date pe suporturi care urmau să fie transferate în spațiile OLAF. Încă de la început și în termeni generali, Vialto s-a opus colectării de date care nu aveau legătură cu proiectul supus controlului.

53. La rândul său, Comisia este de acord cu raționamentul Tribunalului și consideră că colectarea datelor solicitate era necesară pentru buna desfășurare a controlului la fața locului.

54. În primul rând, constatarea de la punctul 74 din hotărârea atacată se bazează pe natura operațiunilor efectuate în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale și nu este, așadar, în niciun caz arbitrară. În al doilea rând, cererea de colectare a datelor formulată de

OLAF nu se referea la toate datele aparținând Vialto, ci doar la elementele definite pe baza criteriilor obiective *ratione personae* și *ratione temporis*. Vialto înțelege în mod greșit natura operațiunilor din cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale atunci când consideră că înainte de colectarea datelor este necesară o căutare după un cuvânt-cheie. În plus, în Hotărârea din 12 iulie 2018, Nexans France și Nexans/Comisia (T-449/14, EU:T:2018:456), Tribunalul a confirmat valabilitatea metodologiei în cauză în contextul inspecțiilor efectuate de Comisie în materie de concurență în temeiul articolului 20 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor privind concurența prevăzute la articolele [101 și 102 TFUE][6]. În al treilea rând, la punctul 75 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a referit numai la opoziția Vialto față de stocarea datelor pe suporturi care urmau să fie transportate ulterior în spațiile OLAF, ceea ce Vialto nu a negat.

c) A treia parte (punctele 77 și 79 din hotărârea atacată)

55. Prin intermediul celei de a treia părți a primului motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a respins ca irelevante argumentele invocate de Vialto întemeiate pe respectarea secretului profesional și pe clauzele contractelor încheiate cu partenerii săi comerciali pe care le-a invocat pentru a angaja răspunderea extracontractuală a Uniunii. Astfel de argumente ar fi relevante pentru a stabili încălcarea de către OLAF a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96, întrucât ar demonstra că rezervele formulate de Vialto cu privire la colectarea datelor fără legătură cu investigația erau justificate. Cu toate acestea, în temeiul jurisprudenței Curții, Vialto ar fi fost obligată să demonstreze că formularea unor astfel de rezerve nu constituia un abuz de drepturi. Aceasta mai susține că Tribunalul a denaturat faptele atunci când a constatat că nu se putea considera că OLAF a obligat-o să își încalce secretul profesional sau termenii contractelor încheiate cu partenerii săi comerciali, întrucât aceasta nu a susținut în niciun fel că fusese obligată de OLAF să acționeze în acest sens.

56. Pe de altă parte, Comisia concluzionează că a treia parte a primului motiv de recurs trebuie respinsă, întrucât este neeficientă și, în orice caz, nefondată.

57. În primul rând, argumentele întemeiate pe secretul profesional și pe clauzele contractuale aferente în legătură cu dovada unui posibil abuz de drepturi din partea sa reprezintă o nouă susținere și sunt, prin urmare, inadmisibile. În orice caz, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 78 din hotărârea atacată, că invocarea clauzelor de confidențialitate din contractele încheiate cu partenerii comerciali ai recurentei nu era relevantă, ca urmare a obligației de discreție care revine agenților OLAF. În al doilea rând, în ceea ce privește constatarea Tribunalului potrivit căreia OLAF nu a obligat Vialto să furnizeze informații confidențiale, aceasta din urmă a interpretat greșit hotărârea atacată, deoarece o astfel de constatare ar conduce doar la concluzia că o examinare mai aprofundată a clauzelor de confidențialitate era inutilă.

[6] JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167.

2. Analiză

58. Cea de a treia parte a primului motiv de recurs se referă la o chestiune specifică. În esență însă, primele două părți ale acestui motiv de recurs gravitează în jurul aceleiași probleme – și anume întinderea competențelor de care dispune OLAF în cadrul unei expertize tehnice judiciare a suporturilor digitale în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 – și poate fi oportun să fie abordate împreună.

a) Primele două părți

59. Înainte de analizarea nucleului argumentației recurentei dezvoltate în contextul primelor două părți ale primului motiv de recurs, dorim să abordăm, pentru a le respinge, argumentele întemeiate pe denaturarea faptelor și pe lipsa de motivare invocate în aceste prime două părți.

1) Denaturarea faptelor și lipsa de motivare

60. În primul rând, cu referire la punctul 80 din hotărârea atacată, recurenta susține că Tribunalul a apreciat în mod greșit faptele și s-a pronunțat asupra unei chestiuni care nu a fost niciodată ridicată în contextul acestei cauze, și anume dreptul de a efectua o investigație în ceea ce privește datele Vialto, în loc să examineze dreptul de a colecta date care nu aveau legătură cu obiectul investigației.

61. Din punctul nostru de vedere, considerăm că această interpretare a punctului 80 din hotărârea atacată poate fi reținută în mod corect, în lumina celor precizate la punctele 62 și 75 din aceeași hotărâre. Pe de o parte, la punctul 62 din hotărârea atacată, Tribunalul afirmă că recurenta susține că OLAF a solicitat posibilitatea de *colectare* a datelor care nu aveau legătură cu investigația în cauză, cu încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96. Pe de altă parte, la punctul 75 din hotărârea atacată, Tribunalul adaugă de asemenea că recurenta a susținut că ea a permis investigatorilor OLAF *să aibă acces* la toate datele solicitate, însă s-a opus *colectării* acestor date. Din cuprinsul acestor două puncte, este, așadar, clar că Tribunalul a înțeles perfect care erau de fapt susținerile recurentei în legătură cu OLAF și, prin urmare, obiectul acțiunii cu care a fost sesizat acesta.

62. În al doilea rând, punctul 75 din hotărârea atacată pare să fi fost interpretat în mod greșit de către recurentă. Astfel, în cuprinsul acestui punct, Tribunalul se limitează să constate opoziția Vialto față de colectarea de date pe un suport care urma „să fie transportat din spațiile sale”, ceea ce Vialto nu contestă. Acest aspect nu privește însă faptul dacă suportul de stocare utilizat aparține Vialto.

63. În al treilea rând, trebuie remarcat că punctul 80 din hotărârea atacată reprezintă concluzia Tribunalului privind interpretarea dată de acesta articolului 7 din Regulamentul nr. 2185/96. Contrar celor susținute de recurentă, acest punct nu conține nicio referire, explicită sau implicită, la comportamentul avut de Vialto. Prin urmare, în cuprinsul punctului 80 din hotărârea atacată, nu există nicio indicație potrivit căreia recurenta nu a acordat acces la categoriile de date enumerate la punctul 71 din hotărârea atacată. În plus, o astfel constatare nu poate fi dedusă nici din punctele precedente ale hotărârii atacate.

64. În al patrulea rând, recurenta critică lipsa de motivare a constatării efectuate de Tribunal la punctul 74 din hotărârea atacată – potrivit căreia datele a căror colectare a fost solicitată de OLAF trebuie considerate ca având legătură cu operațiunile în cauză și necesare pentru buna desfășurare a controlului la fața locului în sensul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96.

65. Astfel cum se indică însă prin cuvintele „Ως εκ τούτου" din limba de procedură a hotărârii atacate – care pot fi traduse prin „astfel" sau prin „așadar" –, punctul menționat reprezintă o concluzie intermediară bazată pe observațiile anterioare ale Tribunalului și, mai exact, pe cele formulate începând de la punctul 66 și până la punctul 73. Prin urmare, constatarea formulată la punctul 74 din hotărârea atacată este pe deplin explicabilă și suficient de motivată.

2) Erori de drept în interpretarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96

66. Prin intermediul a două motive distincte, recurenta critică interpretarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 efectuată de Tribunal în hotărârea atacată, în contextul specific al unei expertize tehnice judiciare a suporturilor digitale. În primul rând, contrar interpretării adoptate, Tribunalul nu ar fi trebuit să interpreteze această dispoziție ca reglementând un drept extins de investigare, care se aplică tuturor datelor vizate de această dispoziție, ci doar un drept de colectare limitat la datele care au legătură cu obiectul investigației. Apoi, interpretarea astfel adoptată ar fi de asemenea arbitrară, deoarece nu se putea presupune că, întrucât nu a avut loc o căutare după un cuvânt-cheie, toate datele solicitate de OLAF aveau legătură cu operațiunile vizate de investigație și puteau fi, așadar, colectate.

67. Ar putea fi util să se reamintească aici că articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 prevede că inspectorii Comisiei trebuie, pe de o parte, „să aibă *acces*, în aceleași condiții ca și inspectorii administrativi naționali și în conformitate cu legislația națională, la toate informațiile și documentația privind operațiunile vizate, necesare pentru buna desfășurare a controalelor și inspecțiilor la fața locului [și, pe de altă parte, ei] pot […] *să copieze* documentele relevante"[7].

68. Este incontestabil că operațiunile efectuate în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale de către OLAF în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 ridică unele probleme[8]. Este suficient să se analizeze propunerea Comisiei de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a [Regulamentului nr. 883/2013] în ceea ce privește cooperarea cu Parchetul European și eficacitatea investigațiilor OLAF[9], precum și evaluarea aplicării Regulamentului nr. 883/2013 care l-a precedat[10].

69. Astfel, această evaluare concluzionează printre altele că există o lipsă de claritate și de specificitate în privința competențelor de care dispune OLAF de a efectua expertize tehnice judiciare ale suporturilor digitale. Potrivit raportului final de evaluare a aplicării Regulamentului nr. 883/2013, aceste neajunsuri sunt cauzate de doi factori. Primul constă în faptul că

7 Sublinierea noastră.

8 Deși Regulamentul nr. 2185/96 se referă la inspectorii Comisiei, această competență este în prezent exercitată de OLAF în conformitate cu articolul 2 din Decizia 1999/352 a Comisiei de instituire a Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) (JO 1999, L 136, p. 20, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 148) și cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2013.

9 COM(2018) 338 final.

10 Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu, intitulat „Evaluarea aplicării [Regulamentului nr. 883/2013]" [COM(2017) 589 final].

competențele de care dispune OLAF de a efectua expertize tehnice judiciare ale suporturilor digitale în cursul investigațiilor externe sunt condiționate de normele și de practicile naționale, care variază de la un stat membru la altul, și sunt fie neclare, fie inexistente [11].

70. Problema identificată în această parte a evaluării aplicării Regulamentului nr. 883/2013 constă, așadar, în realitate în interacțiunea dintre, pe de o parte, Regulamentul nr. 2185/96 și Regulamentul nr. 883/2013 și, pe de altă parte, cadrul legislativ național în care se desfășoară expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale.

71. Cu toate acestea, în prezenta cauză, din raportul privind controlul la fața locului efectuat la Vialto la 12 aprilie 2016 rezultă că un reprezentant al structurii maghiare de coordonare a luptei antifraudă (AFCOS) a fost prezent în această primă zi a controlului. În plus, nu se susține că expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale, astfel cum este definită în autorizația eliberată investigatorilor OLAF de directorul general al OLAF, a încălcat normele naționale aplicabile sau a fost efectuată împotriva opiniei funcționarului național prezent. În aceste condiții, întrebarea care se ridică se limitează, așadar, la stabilirea tipului de control din cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale care este permis exclusiv în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96.

72. Dacă analizăm textul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96, aflăm două lucruri. În primul rând, al doilea paragraf al acestei dispoziții precizează în mod expres că controalele și inspecțiile la fața locului pot avea în vedere date stocate pe calculatoare. Apoi, din primul paragraf al aceleiași dispoziții rezultă că acest lucru implică în mod necesar accesul la toate informațiile și documentația cuprinse în datele stocate pe calculatoare privind operațiunile vizate necesare pentru buna desfășurare a controalelor și inspecțiilor la fața locului, precum și dreptul de a copia documentele relevante. Prin urmare, textul sugerează o diferență între dreptul de acces, care, din necesități practice, trebuie să fie extins, și dreptul de copiere, care, dimpotrivă, este limitat doar la datele relevante. Este un lucru logic: pentru a *găsi* informațiile relevante, este necesar *să se caute* peste tot unde pot fi găsite aceste informații.

73. O astfel de interpretare este confirmată de contextul în care are loc controlul la fața locului și de scopul acestuia. Astfel, așa cum se prevede la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2185/96, trebuie întocmit un raport al controlului sau al inspecției la fața locului, iar „documentele justificative concrete prevăzute la articolul 7” din Regulamentul nr. 2185/96 trebuie să fie anexate la acesta. Rapoartele astfel întocmite constituie o dovadă admisibilă în procedurile administrative sau judiciare din statul membru în care folosirea lor se dovedește a fi necesară. Cu toate acestea, numai documentele referitoare la încălcarea care face obiectul unei proceduri administrative sau judiciare – cu alte cuvinte relevante pentru aceste proceduri – sunt, prin definiție, susceptibile să constituie mijloace de probă admisibile.

74. În contextul unei expertize tehnice judiciare a suporturilor digitale, acest lucru presupune că OLAF trebuie să aibă acces la toate datele stocate pe calculatoare, conținute în dispozitivele vizate de autorizația acordată de directorul general al OLAF în scopul de a putea stabili care dintre aceste date au legătură cu operațiunea vizată. Această identificare este posibilă doar prin colectarea unei „imagini realizate în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale”, definită în Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale drept „copia (la nivel de bit)

[11] A se vedea Raportul final de evaluare a aplicării Regulamentului nr. 883/2013, 4.2.2.4. Observații finale (p. 97, în versiunea din limba engleză). Cu titlu de referință, articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 883/2013 prevede în mod expres că oficiul poate efectua, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute în Regulamentul nr. 2185/96, verificări și inspecții la fața locului la operatori economici.

efectuată în cadrul expertizei judiciare a datelor originale conținute pe un mediu de stocare digital […] stocate în format binar cu o valoare de distribuire unică”[12]. Prin urmare, această colectare de date cu ajutorul unei „copii-imagini” nu trebuie să fie confundată cu copiile documentelor, astfel cum sunt acestea prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96. Această imagine efectuată în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale este indispensabilă din perspectiva tehnologiei informației, deoarece aceasta este imaginea care permite efectuarea de căutări după cuvinte-cheie, prin utilizarea unui software informatic de expertiză specific, care va identifica datele care au legătură cu proiectul în litigiu. Abia după această etapă a procesului – și anume după ce programul informatic destinat expertizei a identificat anumite documente ca fiind potențial relevante – investigatorii OLAF sunt autorizați să acceseze conținutul acestora și să identifice astfel informațiile relevante în sensul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96[13]. Aceștia pot face apoi, dacă este necesar, o copie a acestor documente, care trebuie să fie anexată raportului. Cu alte cuvinte, „copia-imagine” este făcută inițial exclusiv în scopul examinării.

75. În plus, indexarea datelor cu ajutorul unui program informatic destinat expertizei și trierea care urmează a datelor astfel indexate pot necesita foarte mult timp. Acest lucru este cu atât mai valabil cu cât, în ultima perioadă, întreprinderile stochează electronic cantități semnificative de date. Această particularitate a mediului tehnologiei informației explică și motivul pentru care OLAF se bazează pe o copie a datelor în scopul efectuării examinării acesteia. Acest lucru este atât în avantajul OLAF, cât și în cel al întreprinderii vizate, care poate continua astfel să utilizeze datele originale și suportul pe care acestea sunt stocate. Prin urmare, ingerința în funcționarea întreprinderii cauzată de inspecția efectuată de OLAF este redusă[14]. Dimpotrivă, copierea datelor fără o examinare prealabilă ar părea să fie mai curând o interdicție generală decât un obstacol inutil și, în final, nejustificat în calea exercitării competențelor de inspecție ale OLAF, care să depășească ceea ce este necesar pentru a proteja drepturile întreprinderilor în cauză. Astfel, o asemenea interdicție ar limita în mod excesiv eficiența practică a inspecțiilor ca instrument de care OLAF are nevoie pentru a-și exercita misiunea în lupta împotriva fraudei, a corupției sau a oricărei alte activități ilegale care afectează interesele financiare ale Uniunii[15].

76. În aceste condiții, nu vedem niciun motiv pentru care OLAF nu ar putea, în funcție de împrejurări, să decidă să efectueze controlul datelor cuprinse în suportul de date numerice al întreprinderii care face obiectul inspecției nu numai pe baza originalului, dar și a unei „copii-imagini” a acestor date. În fapt, astfel cum s-a pronunțat recent Curtea într-o procedură

[12] A se vedea articolul 1.9 din Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale.

[13] Potrivit articolului 8.4 din Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale, „[a]tunci când dosarul de expertiză tehnică judiciară de lucru este disponibil, investigatorul lansează o cerere scrisă prin intermediul modulului CMS Intelligence Request, pentru indexarea dosarului de expertiză tehnică judiciară de lucru […]. În răspuns la cererea scrisă a investigatorului și împreună cu acesta din urmă, [specialistul însărcinat cu mijloacele de probă digitale din cadrul personalului OLAF] extrage datele care corespund criteriilor de căutare din dosarul de expertiză tehnică judiciară a suporturilor digitale în lucru pentru un acces doar în scop de citire de către investigator”.

[14] A se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, punctul 66). Acestea fiind spuse, trebuie remarcat faptul că posibilitatea OLAF de a continua controlul datelor privind activitatea unei întreprinderi în afara birourilor acesteia din urmă este subordonată constatării că o asemenea continuare nu implică nicio încălcare a dreptului la apărare și nu constituie o ingerință suplimentară în drepturile întreprinderilor vizate în raport cu cea care este inerentă realizării unei inspecții în incintele acestora. OLAF poate acționa în acest mod atunci când acesta poate să considere în mod legitim că este justificat să facă aceasta în interesul eficacității inspecției sau pentru a evita o ingerință excesivă în funcționarea întreprinderii vizate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia, C-606/18 P, EU:C:2020:571, punctele 87 și 90).

[15] A se vedea prin analogie (în ceea ce privește competența de investigare a Comisiei în materie de concurență în temeiul Regulamentului nr. 1/2003) Concluziile prezentate de avocatul general Kokott în cauza Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:207, punctul 66).

similară desfășurată de Comisie în temeiul Regulamentului nr. 1/2003, „atât în ipoteza în care examinează datele originale, cât și în ipoteza în care analizează copia acestor date, este vorba despre aceleași date care fac obiectul controlului efectuat de Comisie” [16].

77. Este adevărat că, spre deosebire de articolul 7 din Regulamentul nr. 2185/96 și de articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul nr. 883/2013, articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 nu se referă la legislația națională atunci când Comisia este chemată să își exercite competențele de inspecție în materie de concurență. După cum am arătat însă deja, pe de o parte, în prezenta cauză nu se invocă încălcarea dreptului național aplicabil, iar, pe de altă parte, chiar principiul accesului la datele stocate pe calculatoare ale unei întreprinderi supuse controlului este autorizat în mod expres la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96.

78. Astfel, contrar susținerilor recurentei și adoptând analiza efectuată de Curte în Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, punctul 63), dreptul OLAF de a accesa ansamblul de e-mailuri, hard diskul unui laptop sau datele stocate pe serverul societății controlate, precum și de a efectua o copie-imagine (și anume o „imagine realizată în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale”) reprezintă o *etapă intermediară* în examinarea datelor cuprinse în respectivele ansambluri de e-mailuri și pe respectivele suporturi. Potrivit unei astfel de abordări, documentele care constituie posibile mijloace de probă sunt separate de celelalte date cu ocazia operațiilor de triere care urmează realizării imaginii în cadrul expertizei judiciare a suporturilor digitale [17]. O astfel de „copiere” în scopul trierii nu reprezintă, așadar, o ingerință mai mare decât trierea în sine. Prin urmare, aceasta nu reprezintă o competență suplimentară acordată OLAF, ci, după cum a statuat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 73 din hotărârea atacată, intră în sfera competenței de examinare pe care articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 o conferă OLAF și poate fi necesară pentru buna desfășurare a controlului la fața locului în cauză.

79. Desigur, o astfel de copiere a datelor fără examinare prealabilă trebuie să fie permisă atunci când OLAF verifică ulterior, cu respectarea strictă a dreptului la apărare al întreprinderii vizate, dacă aceste date sunt relevante pentru obiectul inspecției, înainte de a depune la dosar documentele considerate relevante în această privință și înainte să șteargă celelalte date copiate [18].

80. Interogată cu privire la această din urmă garanție în ședința din 10 februarie 2021, Comisia a confirmat în mod expres că datele irelevante erau astfel distruse după o anumită perioadă, deși acest lucru a fost contestat de reprezentanții recurentei. Este adevărat că nu există o normă expresă în acest sens în Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale. Se poate însă observa că Digital Forensic Operations Information Leaflet (Broșura cu informații privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale) a OLAF precizează că acesta din urmă va păstra datele pentru o perioadă de maximum 15 ani de la finalizarea investigației. În plus, din articolul 10 din Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale rezultă că, în cazul în care unitatea de investigare a OLAF dorește să obțină din nou o copie efectuată în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale, dobândită în cadrul unei alte investigații, aceasta trebuie să depună o nouă cerere de autorizare din partea directorului general, potrivit acelorași criterii ca cele necesare pentru autorizarea unei expertize tehnice judiciare a

[16] Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, punctul 62).

[17] A se vedea articolul 8.4 din Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale citat la nota de subsol 13. „Broșura cu informații privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale” a OLAF amintește de asemenea că „orice date relevante pentru investigație vor fi identificate prin căutări după cuvinte-cheie și prin alte metode de căutare [și d]oar aceste date vor fi depuse în dosarul cauzei”.

[18] A se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, punctul 64).

suporturilor digitale efectuate în cadrul inspecțiilor incintelor sau al controalelor la fața locului și în conformitate cu obligația de informare deplină a persoanei sau a operatorului economic vizat. Acestea reprezintă garanții importante și necesare.

81. Este important să subliniem că aceste competențe de investigare au fost conferite OLAF ca urmare a naturii specifice a dispozitivelor tehnologice moderne și avansate, care pot să stocheze cantități imense de date. Tocmai această capacitate tehnologică necesită în principiu accesul la toate datele, astfel încât căutarea să poată fi apoi rafinată prin referire, de exemplu, la unele cuvinte-cheie adecvate. Este important să fim clari în această privință: deși în scopul căutării unor date OLAF trebuie în mod necesar să aibă în principiu acces la toate datele, acesta trebuie să respecte și interesele legitime ale întreprinderii vizate în ceea ce privește caracterul privat și confidențialitatea documentației care nu este relevantă. Orice abuzare de aceste competențe – cum ar fi, de exemplu, divulgarea necorespunzătoare către terți a datelor colectate astfel – ar reprezenta o încălcare foarte gravă a dreptului la apărare al persoanei vizate și ar fi de natură să aibă consecințe deosebit de grave atât pentru OLAF, cât și pentru agenții acestuia. De fapt, în prezenta cauză este necesar doar să se admită că nu s-a invocat nimic de acest fel. În aceste condiții, pentru motivele pe care tocmai le-am expus, am dori să propunem respingerea primelor două părți ale primului motiv de recurs.

b) A treia parte

82. Prin intermediul celei de a treia părți a primului motiv de recurs, Vialto contestă declarațiile făcute de Tribunal la punctele 77 și 79 din hotărârea atacată, potrivit cărora, în primul rând, argumentele acesteia bazate pe respectarea secretului profesional și pe clauzele contractelor încheiate cu partenerii săi comerciali sunt irelevante pentru răspunderea extracontractuală a Uniunii și, în al doilea rând, nu se poate considera că OLAF a obligat-o pe aceasta să încalce acest secret sau respectivele clauze.

83. În primul rând, contrar susținerilor Comisiei, nu considerăm că primul argument în susținerea celei de a treia părți a primului motiv de recurs reprezintă un nou motiv de drept și trebuie, ca atare, să fie respins ca inadmisibil.

84. Este adevărat că, în cadrul unui recurs, competența Curții se limitează în principiu la analiza aprecierii realizate de Tribunal în privința motivelor dezbătute în fața sa. Cu toate acestea, un argument care nu a fost invocat în primă instanță nu constituie un motiv nou care este inadmisibil în stadiul recursului dacă nu constituie decât dezvoltarea unei argumentații expuse deja în cadrul unui motiv prezentat în cererea introductivă formulată în fața Tribunalului[19].

85. Cu toate acestea, de la punctul 77 din hotărârea atacată rezultă că, de la bun început, recurenta s-a întemeiat pe argumentul referitor la secretul profesional și la clauzele contractelor încheiate cu partenerii săi comerciali pentru a-și justifica refuzul de a comunica unele dintre datele solicitate de OLAF. În acest context, este evident că „reformularea” acestui argument sub forma noțiunii de abuz de drept nu reprezintă decât dezvoltarea unei argumentații expuse deja în fața Tribunalului. Întrucât Tribunalul l-ar fi apreciat în mod necorespunzător, un astfel de motiv de recurs nu ar reprezenta decât continuarea unei argumentații expuse deja în cadrul unui motiv prezentat în cererea introductivă formulată în fața Tribunalului. Prin urmare, această parte a primului motiv de recurs trebuie să fie declarată admisibilă.

[19] A se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2020, Groupe Canal +/Comisia (C-132/19 P, EU:C:2020:1007, punctul 28).

86. Cu toate acestea, considerăm că acest argument este inoperant. Astfel, acesta face parte din argumentul mai general potrivit căruia Vialto a suferit prejudicii ca urmare a încălcării de către OLAF a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 prin colectarea de informații care nu aveau legătură cu inspecția. În ceea ce ne privește, considerăm că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a confirmat legalitatea exercitării de către OLAF a competențelor sale de inspecție. În plus, din cuprinsul dosarului rezultă că OLAF a propus, în cadrul acestei inspecții, să aplice, în ceea ce privește datele recurentei, procedura specială rezervată datelor cu caracter juridic privilegiat [20]. În aceste condiții, considerăm că, în orice caz, argumentul invocat de recurentă întemeiat pe secretul profesional și pe clauzele sale contractuale nu ar fi putut conduce la constatarea existenței unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care avea ca obiect să îi confere drepturi acesteia. Prin urmare, acest argument este inoperant.

87. Și cel de al doilea argument invocat de recurentă în partea a treia a primului motiv de recurs este inoperant. Prin intermediul acestei critici, Vialto susține că, spre deosebire de ceea ce a statuat Tribunalul la punctul 79 din hotărârea atacată, ea nu a susținut niciodată că OLAF a obligat-o să încalce secretul profesional și anumite clauze contractuale. Potrivit recurentei, Tribunalul s-a pronunțat asupra unui argument care nu a fost invocat și, doar pentru acest motiv, punctul din hotărârea atacată în cauză ar trebui să fie anulat. Cu toate acestea, critica trebuie considerată a fi inoperantă, întrucât, la punctul 79 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins un argument care nu ar fi fost invocat. În plus, din utilizarea, în cuprinsul acestui punct din hotărârea atacată, a expresiei „în orice caz”, rezultă că aprecierea efectuată de Tribunal în cuprinsul acestui punct a fost făcută din prea multă precauție, în cazul în care s-ar fi constatat că Vialto ar fi putut să invoce argumentul secretului profesional și clauzele contractelor sale pentru a-și justifica refuzul de a acorda accesul la anumite informații.

88. În consecință, primul motiv de recurs trebuie să fie respins ca fiind în parte nefondat, iar în parte inoperant.

B. Al doilea motiv de recurs, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime

1. Argumentele părților

89. Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, Vialto susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și nu a furnizat suficiente motive pentru decizia sa în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului protecției încrederii legitime.

90. În primul rând, hotărârea atacată suferă de o motivare insuficientă, prin faptul că nu explică care dintre cele trei condiții necesare pentru a invoca principiul încrederii legitime nu ar fi îndeplinită în prezenta cauză și, în plus, nu examinează niciuna dintre cele trei condiții.

91. În al doilea rând, punctul 118 din hotărârea atacată ar fi viciat de o eroare de drept, întrucât nu respectă jurisprudența care interzice revocarea cu efect retroactiv a unui act administrativ – indiferent dacă acesta este legal sau nelegal – care conferă drepturi individuale sau beneficii similare. Totuși, asigurările date de investigatorii OLAF în prima zi a inspecției cu privire la

[20] A se vedea articolul 6.3 din Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale.

procedura de efectuare a inspecției ar fi fost legale. Prin urmare, agenții OLAF nu ar fi putut revoca aceste asigurări *a posteriori* și nu ar fi putut solicita ca controlul la fața locului să fie efectuat ca și când astfel de asigurări nu ar fi fost furnizate niciodată.

92. În al treilea rând, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a considerat, în cuprinsul aceluiași punct din hotărârea atacată, că Vialto nu poate invoca încălcarea încrederii legitime pe care o avea în aplicarea unei practici care derogă de la o normă în favoarea sa atunci când aceasta a acționat cu rea-credință. Cu toate acestea, recurenta consideră că solicitările OLAF erau contrare articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96, că aceasta și-a afirmat deja poziția din prima zi a inspecției și că, în cazul în care agenții OLAF ar fi considerat că aceasta le obstrucționa în mod ilegal investigația, ei ar fi trebuit să solicite asistența autorităților naționale în conformitate cu articolul 9 din acest regulament. În aceste condiții, Vialto consideră că nu s-ar fi putut stabili nicio rea-credință din partea sa.

93. Comisia concluzionează că al doilea motiv de recurs trebuie respins.

94. În primul rând, Tribunalul a furnizat suficiente motive pentru a concluziona că nu existase o încălcare a principiului protecției încrederii legitime. În al doilea rând, recurenta nu explică în ce constau asigurările pretins furnizate de OLAF, iar încrederea invocată de Vialto a fost în orice caz subminată prin propriul comportament. În al treilea rând, invocarea principiilor referitoare la revocarea actelor administrative în prezenta cauză este inoperantă și, în orice caz, nefondată, având în vedere că efectuarea unui control la fața locului de către OLAF nu ar constitui un act administrativ sau, în orice caz, un act administrativ care ar conferi drepturi individuale sau beneficii similare.

2. Analiză

95. În susținerea celui de al doilea motiv de recurs, Vialto prezintă trei argumente: primul argument, omisiunea Tribunalului de motivare în aprecierea pe care acesta a realizat-o în ceea ce privește argumentația referitoare la principiul protecției încrederii legitime; al doilea argument, interdicția revocării unui act administrativ legal care conferă drepturi individuale sau beneficii similare și, al treilea argument, săvârșirea unei erori de drept în afirmația Tribunalului potrivit căreia Vialto nu poate invoca încălcarea principiului încrederii legitime, în contextul aplicării unei practici care derogă de la procedura obișnuită de inspecție, ca urmare a refuzului acesteia de a respecta cererea legală formulată de OLAF.

96. Propunem să abordăm împreună aceste argumente, întrucât toate sunt legate în mod intrinsec de întrebarea preliminară a existenței unei „încrederi legitime” din partea Vialto. După cum a arătat Tribunalul în mod întemeiat la punctul 114 din hotărârea atacată, dreptul de a se prevala de principiul protecției încrederii legitime presupune că autoritățile competente ale Uniunii au furnizat persoanei interesate asigurări precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere. În schimb, nu se poate invoca încălcarea acestui principiu în lipsa acestor asigurări [21]. În plus, aceste asigurări trebuie să fie de natură să dea naștere unei așteptări legitime („attente légitime”) din partea persoanei căreia îi sunt adresate acestea [22].

[21] Hotărârea din 16 iulie 2020, ADR Center/Comisia (C-584/17 P, EU:C:2020:576, punctul 75 și jurisprudența citată).

[22] A se vedea în acest sens Hotărârea din 25 martie 2010, Sviluppo Italia Basilicata/Comisia (C-414/08 P, EU:C:2010:165, punctul 107).

97. În mod similar, interdicția revocării unui act administrativ este justificată de necesitatea de a respecta încrederea legitimă a beneficiarului actului în cauză [23]. Cu alte cuvinte, revocarea unui act administrativ este interzisă numai dacă persoana în favoarea căreia a fost adoptată decizia avea o așteptare legitimă că decizia urma să soluționeze în cele din urmă cauza [24].

98. Prin urmare, dacă ar rezulta că această condiție nu era îndeplinită în prezenta cauză – și aceasta este și opinia noastră –, ultimele două argumente invocate de recurentă în susținerea celui de al doilea motiv de recurs al său ar fi nefondate. Prin urmare, orice omisiune a Tribunalului de motivare nu ar avea niciun efect asupra temeiniciei respingerii de către acesta a argumentului invocat de Vialto referitor la principiul protecției încrederii legitime și ar fi, prin urmare, inoperantă.

99. În primul rând, trebuie amintit că dreptul de a invoca protecția încrederii legitime se extinde, ca un corolar al principiului securității juridice, la orice particular aflat într-o situație din care reiese că administrația Uniunii l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate („espérances fondées”). Constituie asigurări de natură să dea naștere unor asemenea speranțe, indiferent de forma în care sunt comunicate, informațiile precise, necondiționate, concordante și emise de surse autorizate și de încredere. În schimb, nu se poate invoca încălcarea acestui principiu în cazul în care administrația nu a furnizat asigurări precise [25].

100. Prin urmare, este esențial să se stabilească care sunt așteptările legitime care au fost furnizate de OLAF societății Vialto în prezenta cauză. Cu alte cuvinte, care sunt asigurările precise, necondiționate și concordante pe care le-a primit Vialto din partea OLAF în legătură cu expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale în litigiu?

101. În cererea sa de recurs, chiar Vialto precizează că Tribunalul a menționat, la punctul 116 din hotărârea atacată, în ce constau asigurările furnizate de investigatorii OLAF. Cu toate acestea, potrivit acestui punct, în scopul de a răspunde preocupărilor exprimate de recurentă, investigatorii OLAF au fost de acord să deroge de la procedura prevăzută în Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale în ceea ce privește, în primul rând, locul de obținere și de prelucrare a suportului digital care conținea imaginile realizate în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale, iar în al doilea rând, însuși suportul menționat.

102. Acest lucru este confirmat de rapoartele privind controlul la fața locului efectuat la Vialto la 12 și la 13 aprilie 2016, precum și de rezumatul acestora expus la punctele 52 și 53 din hotărârea atacată, necontestate de recurentă. Deși investigatorii OLAF au furnizat, așadar, asigurări precise, necondiționate și concordante, trebuie să se precizeze că conținutul acestora era strict limitat la locul în care ar fi fost efectuată prelucrarea datelor după cuvinte-cheie și la suportul utilizat pentru acest proces de indexare și de căutare. Investigatorii OLAF nu au sugerat în niciun moment că au fost de acord să respecte dorința recurentei de a separa în prealabil datele referitoare la proiectul în litigiu de cele care nu se refereau la acesta. Dimpotrivă, din rapoartele menționate mai sus – semnate de unul dintre directorii generali ai Vialto – rezultă în mod clar că

[23] A se vedea în acest sens Hotărârea din 26 februarie 1987, Consorzio Cooperative d’Abruzzo/Comisia (15/85, EU:C:1987:111, punctul 12), și Hotărârea din 20 iunie 1991, Cargill/Comisia (C-248/89, EU:C:1991:264, punctul 20 și jurisprudența citată).

[24] Schønberg, S. J., „Legal Certainty and Revocation of Administrative Decisions: A Comparative Study of English, French and EC Law”, *Yearbook of European Law*, vol. 19, numărul 1, 1999, p. 257-298, în special p. 291. A se vedea și Ragnemalm, H., „Confiance légitime et délai raisonnable”, în *Mélanges en hommage à Fernand Schockweiler*, Nomos Verlagsgesellschaft, Baden-Baden, 1999, p. 511-522, în special. p. 517 și 518.

[25] Hotărârea din 3 decembrie 2019, Republica Cehă/Parlamentul și Consiliul (C-482/17, EU:C:2019:1035, punctul 153).

prima etapă din cadrul procesului ar consta în efectuarea de copii în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale ale unităților de memorie pe hard diskuri și ale dosarelor anterior selectate de pe server, fără ca nicio limitare să fie precizată în acest sens.

103. În aceste condiții, argumentul potrivit căruia OLAF a încălcat așteptările legitime ale Vialto atunci când a decis să încheie expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale după ce Vialto a refuzat să coopereze pe deplin la investigație, refuzând printre altele să furnizeze informații financiare relevante pentru investigație, nu poate fi admis. Astfel, protecția așteptărilor legitime este destinată pur și simplu să asigure faptul că autoritățile publice își respectă angajamentele legale pe care și le-au asumat și se comportă în conformitate cu așteptările pe care le-au creat, nici mai mult, nici mai puțin [26]. În acest sens, punerea în aplicare (acolo unde este cazul) a principiului încrederii legitime nu este decât aplicarea practică a garanției dreptului la bună administrare prevăzut la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). În prezenta cauză însă, în mod legitim aceste așteptări nu puteau avea legătură cu nimic altceva decât cu efectuarea primelor copii în cadrul expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale în spațiile întreprinderii, cu indexarea și cu trierea datelor în aceleași spații, și, în acest context, cu utilizarea echipamentului furnizat de Vialto.

104. Prin urmare, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 118 din hotărârea atacată, că Vialto nu se poate prevala de o încălcare suficient de gravă a principiului protecției încrederii legitime în contextul aplicării unei practici derogatorii în favoarea sa, în pofida refuzului acesteia de a consimți la solicitările formulate de agenții OLAF, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2185/96 și cu Orientările privind expertiza tehnică judiciară a suporturilor digitale.

105. În plus, deși acest punct din hotărârea atacată poate că nu este un model de claritate, el este însă întemeiat solid pe trimiteri la condițiile de aplicare a principiului protecției încrederii legitime și pe o descriere clară a ceea ce s-ar putea numi propunerea de derogare formulată de OLAF. Poate fi astfel de înțeles că argumentul referitor la principiul protecției încrederii legitime invocat de Vialto a fost respins de Tribunal în lipsa primirii de către Vialto a unor asigurări precise cu privire la limitarea expertizei tehnice judiciare a suporturilor digitale în sens strict.

106. În orice caz, orice lipsă de motivare în acest sens nu ar avea nicio influență asupra temeiniciei respingerii argumentului recurentei și, prin urmare, asupra dispozitivului hotărârii atacate. Pretinsa lipsă de motivare trebuie, așadar, să fie considerată inoperantă [27].

107. Prin urmare, considerăm că al doilea motiv de recurs trebuie să fie respins.

C. Al treilea motiv de recurs, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat

1. Argumentele părților

108. Prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, recurenta invocă o serie de argumente prin care critică raționamentul Tribunalului în ceea ce privește dreptul de a fi ascultată.

[26] A se vedea în acest sens Gautron, J.-C., „Le principe de protection de la confiance légitime”, în *Le droit de l'Union européenne en principes. Liber amicorum en l'honneur de Jean Raux*, Apogée, Rennes, 2006, p. 199-218, în special p. 210.

[27] A se vedea în acest sens Hotărârea din 22 septembrie 2020, Austria/Comisia (C-594/18 P, EU:C:2020:742, punctele 47 și 50).

109. În primul rând, constatările formulate la punctul 121 din hotărârea atacată, referitoare la faptul că aceasta ar fi fost ascultată de OLAF, nu sunt relevante pentru examinarea chestiunii dacă dreptul acesteia de a fi ascultată a fost încălcat de DG Extindere. În al doilea rând, Tribunalul a denaturat faptele afirmând, la punctele 94 și 122 din hotărârea atacată, că poziția adoptată de DG Extindere nu era obligatorie pentru CFCU. După cum a admis Tribunalul la punctul 93 din hotărârea atacată, din cuprinsul dosarului reiese că DG a adresat o cerere către CFCU prin care îl invita să adopte măsurile necesare cu privire la Vialto ca urmare a încălcării de către aceasta din urmă a obligațiilor sale contractuale. O astfel de cerere ar fi fost obligatorie pentru CFCU. O asemenea denaturare a faptelor ar fi condus la aplicarea necorespunzătoare a dreptului de către Tribunal. Acesta din urmă ar fi trebuit să concluzioneze că DG Extindere avea obligația de a asculta Vialto înainte de a solicita CFCU să adopte măsurile necesare prevăzute în contractul în litigiu, având în vedere încălcarea de către Vialto a obligațiilor sale contractuale. În al treilea rând, dreptul Vialto de a fi ascultată ar fi trebuit să fie respectat și de către DG Extindere, în contextul recomandării acesteia de a suspenda executarea contractului în litigiu sau partea din contract executată de Vialto. Astfel, invocând Hotărârea din 4 aprilie 2019, OZ/BEI (C-558/17 P, EU:C:2019:289), recurenta susține că dreptul de a fi ascultat trebuie să fie respectat și atunci când o instituție a Uniunii face recomandări fără caracter obligatoriu.

110. Comisia împărtășește abordarea adoptată de Tribunal în ceea ce privește dreptul de a fi ascultat și susține că al treilea motiv de recurs trebuie să fie respins.

2. Analiză

111. Prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, recurenta invocă o serie de argumente care nu sunt în mod evident interconectate, sub forma unor erori de drept și a unei denaturări a faptelor. În esență, au fost invocate trei argumente. În primul rând, Vialto contestă relevanța pe care a atribuit-o Tribunalul, atunci când a analizat dacă dreptul său de a fi ascultată a fost încălcat de DG Extindere, faptului că aceasta fusese ascultată de OLAF. În al doilea rând, recurenta critică Tribunalul pentru că a denaturat faptele, afirmând că poziția adoptată de DG Extindere cu privire la măsurile care trebuiau luate în raport cu Vialto și care trebuiau comunicate CFCU nu era obligatorie pentru aceasta, fapt care ar fi condus la aplicarea incorectă a dreptului. În al treilea rând, Vialto susține că dreptul acesteia de a fi ascultată nu a fost respectat de DG Extindere nici în contextul invitației acesteia de a suspenda executarea contractului în litigiu sau partea din contract executată de Vialto.

112. În ceea ce privește al doilea argument, din cuprinsul punctului 89 necontestat al hotărârii atacate rezultă că, în scrisoarea sa din 13 octombrie 2016, DG Extindere a informat CFCU că în opinia sa, refuzul recurentei de a coopera la investigația desfășurată de OLAF a determinat Vialto să încalce articolul 25 alineatele (2) și (3) din condițiile generale și că, în acest context, aceasta a invitat CFCU să adopte măsuri adecvate în aceleași condiții generale referitoare la încălcarea contractului. În acest sens, DG Extindere a adăugat că CFCU putea avea în vedere, drept una dintre posibilitățile practice, suspendarea executării contractului în litigiu sau a părții executate de recurentă.

113. După cum recunoaște recurenta în recursul său, din corespondența purtată de DG Extindere la 13 octombrie 2016 menționată mai sus, precum și din scrisoarea CFCU din 11 noiembrie 2016 rezultă în mod expres că Comisia *a invitat*-o pe aceasta să adopte măsuri adecvate în legătură cu încălcarea contractului. Mai mult decât o simplă formulă, acești termeni reflectă normele care reglementează un contract încheiat în temeiul unui IPA, precum și repartizarea competențelor între autoritățile interveniente.

114. Deși Comisia păstrează responsabilitatea finală generală pentru execuția generală a bugetului, structura de execuție este cea care este însărcinată cu gestionarea și punerea în aplicare a programului în cauză în conformitate cu principiul bunei gestionări financiare [28]. Acest lucru a fost deja subliniat de Curte în jurisprudența sa. Astfel, „contractele publice atribuite de țări terțe și susceptibile să beneficieze de asistență în cadrul IPA, supuse principiului gestionării descentralizate, rămân contracte naționale pe care doar autoritatea contractantă națională însărcinată cu urmărirea lor are responsabilitatea de a le pregăti, negocia și încheia, intervențiile reprezentanților Comisiei în procedura de atribuire a acestor contracte fiind limitate exclusiv la stabilirea aspectului dacă sunt sau nu îndeplinite condițiile de finanțare de către Uniune. În plus, întreprinderile care depun oferte sau cărora li se atribuie contractele în cauză nu întrețin relații juridice decât cu țara terță responsabilă de contract, iar actele adoptate de reprezentanții Comisiei nu pot avea ca efect substituirea, în raport cu aceștia, a unei decizii a Uniunii cu cea a acestei țări terțe” [29].

115. În lumina considerațiilor de mai sus, ne aflăm în imposibilitatea de a concluziona că a existat vreo denaturare a faptelor sau vreo eroare de drept, menționate la punctul 94 și, respectiv, la punctul 122 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a statuat că decizia de excludere a recurentei din contractul în litigiu a fost adoptată de CFCU, fără ca aceasta din urmă să fie obligată să respecte o poziție adoptată în acest sens de către DG Extindere.

116. În același timp, independent de această lipsă a relației contractuale dintre Comisie și Vialto, problema dacă cea dintâi ar fi trebuit să asculte recurenta înainte de a comunica sugestiile sale către CFCU este totuși o problemă distinctă.

117. Articolul 41 alineatul (2) din cartă prevede că dreptul la bună administrare include, în primul rând, dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere, în al doilea rând, dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial și, în al treilea rând, obligația administrației de a-și motiva deciziile. În special, dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele [30].

118. În prezenta cauză, independent de faptul că decizia de a exclude Vialto din contractul în litigiu a fost adoptată de CFCU, iar nu de Comisie, cu greu se poate susține că invitația adresată CFCU de către Comisie de a adopta măsuri adecvate în ceea ce privește încălcarea de către Vialto a contractului în litigiu, alături de decizia acesteia de a considera că suma plătită pentru serviciile Vialto în cadrul acestui contract nu este eligibilă pentru a fi finanțată de Uniune, nu reprezintă o decizie *susceptibilă* de a aduce atingere intereselor sale, în sensul articolului 41 alineatul (2) din cartă. Este foarte clar că, deși decizia propriu-zisă a fost adoptată de CFCU, intervenția Comisiei a reprezentat un pas important – poate chiar unul decisiv – în cadrul acestui proces.

[28] A se vedea articolul 10 alineatul (1) și articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 718/2007.

[29] Ordonanța din 4 iulie 2013, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Comisia și alții (C-520/12 P, nepublicată, EU:C:2013:457, punctul 34 și jurisprudența citată).

[30] A se vedea în acest sens Hotărârea din 4 aprilie 2019, OZ/BEI (C-558/17 P, EU:C:2019:289, punctele 52 și 53), și Hotărârea din 25 iunie 2020, SatCen/KF (C-14/19 P, EU:C:2020:492, punctele 116 și 117).

119. În plus, deși este incontestabil că OLAF își exercită atribuțiile de investigare în deplină independență față de Comisie, față de vreun guvern sau față de oricare altă instituție sau organism [31], din Regulamentul nr. 883/2013 rezultă însă că, la sfârșitul investigațiilor sale, OLAF dispune doar de o putere de recomandare. Astfel, potrivit articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2013, la încheierea unei investigații a oficiului, trebuie să se redacteze un raport. Acest raport este apoi însoțit de recomandările directorului general cu privire la întreprinderea sau nu a unei acțiuni din partea instituțiilor, organismelor, oficiilor și agențiilor și din partea autorităților competente ale statelor membre în cauză. În cazul unei investigații externe, articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 883/2013 precizează că rapoartele și recomandările trebuie transmise autorităților competente ale statelor membre în cauză și, după caz, serviciilor competente ale Comisiei.

120. În acest context juridic, este, așadar, clar că o persoană sau o întreprindere care face obiectul unei investigații efectuate de OLAF trebuie, în principiu, să fie ascultată atât de OLAF, cât și de instituția, de organismul, de oficiul sau de agenția Uniunii ori de autoritatea competentă a statului membru căruia îi sunt adresate raportul și recomandările, dat fiind că aceste instituții și organisme ale statelor membre sunt cele care vor lua în cele din urmă decizia care le-ar putea aduce atingere [32].

121. Cu toate acestea, nu trebuie să se piardă din vedere, pe de o parte, faptul că încălcarea dreptului de a fi ascultat – la fel ca în cazul altor drepturi la apărare – trebuie examinată în funcție de împrejurările specifice fiecărei spețe [33] și, pe de altă parte, că acest drept specific urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și, prin urmare, promovează interesele unei bune administrări asigurând faptul că organismul administrativ în cauză stabilește situația de fapt cât mai precis și corect posibil. Pe de altă parte, acesta permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate [34].

122. În opinia Curții, regula potrivit căreia destinatarul unei decizii cauzatoare de prejudicii trebuie să aibă posibilitatea să își susțină observațiile înainte de adoptarea deciziei are drept scop ca autoritatea competentă să poată să țină cont în mod util de ansamblul elementelor relevante. Pentru a asigura o protecție efectivă a persoanei sau a întreprinderii vizate, aceasta are ca obiect printre altele ca persoana sau întreprinderea respectivă să poată corecta o eroare sau să invoce anumite elemente privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut [35].

123. În prezenta cauză, din hotărârea atacată și din recursul formulat de Vialto rezultă că actul Comisiei în legătură cu care Vialto consideră că ar fi trebuit să fie ascultată înainte de adoptarea sa este scrisoarea adresată CFCU la 13 octombrie 2016 [36]. În această scrisoare, DG Extindere a informat CFCU că, în pofida obligațiilor prevăzute la articolul 25 din condițiile generale, Vialto

[31] A se vedea articolul 3 din Decizia nr. 1999/352 a Comisiei.

[32] A se vedea prin analogie, în contextul unei proceduri care include recomandări primite de la un comitet intern al unei instituții a Uniunii, Hotărârea din 4 aprilie 2019, OZ/BEI (C-558/17 P, EU:C:2019:289, punctul 56).

[33] A se vedea în acest sens Hotărârea din 25 octombrie 2011, Solvay/Comisia (C-110/10 P, EU:C:2011:687, punctul 63).

[34] A se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker (C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctul 69).

[35] A se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 2014, Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worldwide Logistics (C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 38).

[36] A se vedea punctul 89 din hotărârea atacată și punctul 73 din recursul formulat de Vialto. Celelalte două scrisori menționate în cuprinsul acestui punct nu constituie documente ale Comisiei, ci o scrisoare datată 11 noiembrie 2016 transmisă de CFCU consorțiului și o scrisoare din 10 ianuarie 2017 transmisă de CFCU societății Vialto.

nu a consimțit la accesul OLAF la informațiile de care acesta avea nevoie pentru a-și desfășura investigațiile, invocând anumite clauze de confidențialitate și propria interpretare a contractului în litigiu.

124. Este adevărat că aceste informații de fapt au fost deja incluse în rapoartele privind controlul la fața locului. În acest sens, după cum Tribunalul a statuat în mod întemeiat la punctul 121 din hotărârea atacată, recurentei i s-a dat astfel posibilitatea de a contesta și de a formula observații cu privire la elementele cuprinse în aceste rapoarte prin scrisoarea din 6 mai 2016. Vialto a putut de asemenea, prin scrisoarea sa din 23 septembrie 2016, să își formuleze observațiile cu privire la scrisoarea din partea OLAF din 14 septembrie 2016 care o informa că era considerată a fi o persoană vizată de investigație în ceea ce privește suspiciunile de corupție sau de fraudă referitoare la proiectul în litigiu. Cu toate acestea, nici din hotărârea atacată, nici din dosarul prezentat Curții sau din răspunsurile furnizate de Comisie la întrebările adresate cu privire la acest subiect în ședința din 10 februarie 2021 nu rezultă că DG Extindere avea cunoștință de documentele menționate sau, *a fortiori*, de argumentele în apărare dezvoltate de recurentă în cadrul acestor documente, atunci când aceasta a transmis scrisoarea atacată către CFCU, la 13 octombrie 2016. În aceste împrejurări specifice, suntem, așadar, obligați să constatăm că nu se poate afirma că Comisia a avut efectiv posibilitatea de a lua în considerare toate informațiile relevante referitoare la situația personală a Vialto în momentul în care aceasta a adresat scrisoarea către CFCU, invitând-o să adopte anumite măsuri contractuale.

125. Prin urmare, ne vedem nevoiți să concluzionăm că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a decis, la punctul 122 din hotărârea atacată, că Vialto nu poate invoca obligația ce revine Comisiei de a o asculta în ceea ce privește observațiile sale, întrucât adoptarea deciziei de excludere a acesteia din contractul în litigiu a fost adoptată de CFCU, iar nu de Comisie.

126. Prin urmare, considerăm că al treilea motiv de recurs invocat de Vialto în susținerea recursului său trebuie să fie admis, în măsura în care acesta se întemeiază pe încălcarea dreptului acesteia de a fi ascultată de Comisie. Recursul trebuie admis, iar hotărârea atacată trebuie anulată în măsura în care aceasta a statuat că recurenta nu poate invoca o obligație ce revine Comisiei de a o asculta în legătură cu observațiile sale înainte de adoptarea deciziei CPCU de excludere a acesteia din contractul în litigiu.

VII. Acțiunea introdusă la Tribunal

127. În conformitate cu articolul 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care recursul este întemeiat, Curtea poate, atunci când anulează hotărârea Tribunalului, să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată.

128. Această situație se regăsește în prezenta cauză.

129. Astfel, după cum a reamintit în mod întemeiat Tribunalul la punctul 34 din hotărârea atacată, angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume nelegalitatea comportamentului imputat instituției Uniunii, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul acestei instituții și prejudiciul invocat [37].

[37] A se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2014, Giordano/Comisia (C-611/12 P, EU:C:2014:2282, punctul 35), și Hotărârea din 5 septembrie 2019, Uniunea Europeană/Guardian Europe și Guardian Europe/Uniunea Europeană (C-447/17 P și C-479/17 P, EU:C:2019:672, punctul 147).

130. Această ultimă condiție referitoare la legătura de cauzalitate privește existența unei legături suficient de directe de la cauză la efect între comportamentul instituțiilor Uniunii și prejudiciu, legătură pentru care sarcina probei îi revine reclamantului, astfel încât comportamentul reproșat trebuie să fie cauza determinantă a prejudiciului [38].

131. Cu toate acestea, în lumina considerațiilor care precedă, având în vedere că am ajuns la concluzia că Tribunalul nu a denaturat faptele sau nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că decizia de excludere a recurentei din contractul în litigiu a fost luată de CFCU, fără ca aceasta din urmă să fie ținută de o poziție adoptată în acest sens de DG Extindere, nu se poate susține că comportamentul de care este acuzată Comisia a fost cauza determinantă a prejudiciului invocat de Vialto.

132. Prin urmare, întrucât Curtea a susținut anterior că, în cazul în care una dintre condițiile necesare pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii nu este îndeplinită, acțiunea trebuie să fie respinsă în întregime și nu este necesar să se analizeze celelalte condiții pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii [39], trebuie se se admită că acțiunea în despăgubire introdusă de recurentă trebuie, în mod necesar și indiferent de situație, să fie respinsă.

VIII. Cheltuieli de judecată

133. În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție, atunci când recursul nu este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

134. În temeiul articolului 138 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acest regulament, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Totuși, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Curtea poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

135. În prezenta cauză, având în vedere că hotărârea atacată trebuie anulată în parte, iar acțiunea în despăgubire trebuie respinsă, pare adecvat să se decidă ca recurenta și Comisia să suporte fiecare propriile cheltuieli de judecată aferente atât procedurii desfășurate în primă instanță, cât și celei desfășurate în recurs.

IX. Concluzie

136. În lumina considerațiilor de mai sus, propunem Curții:

– anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 26 iunie 2019, Vialto Consulting/Comisia (T-617/17, nepublicată, EU:T:2019:446), în măsura în care acesta a considerat că recurenta nu poate invoca o obligație ce revine Comisiei de a o asculta în

[38] A se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2018, Uniunea Europeană/Gascogne Sack Deutschland și Gascogne (C-138/17 P și C-146/17 P, EU:C:2018:1013, punctul 22), și Hotărârea din 5 septembrie 2019, Uniunea Europeană/Guardian Europe și Guardian Europe/Uniunea Europeană (C-447/17 P și C-479/17 P, EU:C:2019:672, punctul 32).

[39] A se vedea în acest sens Hotărârea din 5 septembrie 2019, Uniunea Europeană/Guardian Europe și Guardian Europe/Uniunea Europeană (C-447/17 P și C-479/17 P, EU:C:2019:672, punctul 148).

legătură cu observațiile sale înainte de adoptarea deciziei CPCU de excludere a recurentei din contractul în litigiu;

– respingerea recursului în rest;

– respingerea acțiunii introduse de Vialto Consulting având ca obiect repararea prejudiciilor pretins suferite ca urmare a comportamentului pretins ilicit al Comisiei Europene și al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) în legătură cu excluderea acesteia din contractul de furnizare de servicii având referința TR2010/0311.01-02/001;

– obligarea Vialto Consulting și a Comisiei Europene să suporte propriile cheltuieli de judecată aferente atât procedurii desfășurate în primă instanță, cât și procedurii desfășurate în recurs.